

Алена БЛАГАДЗІР:

«ЧЫМ БОЛЬШ ПЕСЕНЬ — ТЫМ ЛЕПШ!»

Наша госця — падапечная Васіля Раінчыка. Будучую зорку маэстра вучыў быць упэўненай не толькі на сцэне, але і ў жыцці. «А жыццё — гэта экзамен, які трэба прайсці з годнасцю», — упэўнена артыстка. Пасля заканчэння ўніверсітэта дзяўчыне даводзілася сумяшчаць музычную кар’еру з выхаваннем маленькага сыночка. Сёння яна мае медаль за творчыя заслугі, з 2021 года ўваходзіць у склад Саюза музычных дзеячаў, з’яўляецца салісткай ваеннага аркестра і аўтарам уласных музычных твораў. Чым здзіўляе слухача маладая, таленавітая Елен (сцэнічны псеўданім Алены Благодзір), як любіць бавіць час у вёсцы і за якія заслугі ёй далі медаль — чытайце ў нашым інтэрв’ю.

— *Елен, калі лепш за ўсё пішуцца хіты?*

— Самыя лепшыя хіты атрымліваюцца, калі на душы дрэнна і хочацца ўсё выкласці на паперу (*смяецца*). Напісанае паказваю мужу, бо ён таксама мае дачыненне да музыкі. Калісьці ў яго быў рок-гурт. Кажу: «Вось гэта клас, а гэта — можаш нават не брацца». Пасля маме паказваю. Яна педагог з музычным ухілам. Лічу, правільна даць паслухаць спачатку прафесіяналу. Пасля — аматару. Таму што можна натварыць і ў аранжыроўцы, і ў тэксце такога... У маім выпадку фактар — «падабаецца / не падабаецца» — працуе.

— *Хто з родных яшчэ звязаны з музыкай?*

— У мяне бацька — выканальнік рамансаў, скончыў універсітэт культуры і мастацтваў па дырыжыраванні. Брат Віталь Блага — акардэаніст-віртуоз, з’яўляецца топавым вядучым. Сястра скончыла музычную школу. Дзве бабулі спявалі. Адно запрашалі ў хор салісткай. Ёй было б цікава ўбачыць, што ўнучка пайшла па музычнай сцяжыне.

— *А калі зразумелі, што музыка — для вас усё?*

— Заўсёды гэта ведала. Была упэўненасць яшчэ нават у школе. Займалася ў студыі Васіля Пятровіча Раінчыка. Цяпер перыядычна бачу маэстра на канцэртах, кажу: «Васіль Пятровіч, вялікі дзякуй Вам!». Яго прафесіяналізм і вера надалі ўпэўненасці, што ўсё атрымаецца. Бо калі маленькую дзяўчынку запрашаюць на сцэну з зоркамі, у яе каленкі трасуцца, даюць мікрафон і яна павінна спяваць не пад «плюс», а пад «мінус», паказаць вакальныя даныя — гэта страшна. Школа Раінчыка была маім стартам.

— *Напэўна, было цяжка прабіцца на эстраду? З чаго пачыналі?*

— Калі пайшла на свае хлябы — пісала песні, займалася арганізацыяй мерапрыемстваў, то бацька быў вядучым на вясяллях. Я з ім — як салдацік — на ўсе святы. І спявала, і вядучай была. Ва ўніверсітэце культуры вучылася на спецыяльнасці «Эстрадны вакал». Туды проста так не трапіш. Са ста чалавек прыкладна выбіралі чатырох. Такі быў шалёны конкурс. Памятаю, тады падумала: нічога сабе — прайшла!

(Заканчэнне на 8-й стар. «43».)

«ЧЫМ БОЛЬШ ПЕСЕНЬ — ТЫМ ЛЕПШ!»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

Пасля заканчэння ўніверсітэта набіраўся першы склад Маладзёжнага тэатра эстрады. Працавала ў ім пэўны час. Дарэчы, ва ўніверсітэце са мной вучыліся знакамітасці, напрыклад, Вольга Змуршчык, маладшай на курс была Вікторыя Алешка. Памятаю, як разам з Вікай хадзілі ў трэнажорку — яна заўсёды з песняй і спортам (смяецца). Песні ў яе шыкоўныя, нездарма ж заслужаная артыстка! Кампазіцыю «Сапраўднае золата» абажаю!

— У вас прыгожае прозвішча ці гэта псеўданім?

— Гэта не сцэнічны псеўданім, а маё дзявочае прозвішча (смяецца). Нас, Благадзіраў, не так шмат. Многія мяркуюць, што яно балгарскае, украінскае, хоць мы найчысцейшыя беларусы. Род па бацькавай лініі з Магілёва. Калісьці прапрадзядулю назвалі так таму, што займаўся дабрачыннасцю. Я падымала генеалагічнае дрэва. Жыў пры царкве. Быў вельмі паважаным у сваёй мясцовасці чалавекам. Паступова форма прозвішча змянялася — Благадар, Благадзэ, Благадзір (пасля не зусім правільна напісалі). Трэба сказаць, што працяваю жыццёвую місію продкаў — з'яўляюся творчым арганізатарам шматлікіх дабрачынных праектаў.

— Елен, раскажыце пра сваю сям'ю.

— Падчас вучобы ва ўніверсітэце культуры і мастацтваў сустрэла мужа.

Нарадзіла сыночка Рыгора. Памятаю: я на канцэрце, а родныя прыежджалі да мяне па малако для малага. Дзякуй, што побач былі матуля, свякроў, свёкар, нават аднакласнікі падтрымлівалі. Без падтрымкі нават не ведаю, як можна спраўляцца. Першы год, калі здаралася выходзіць у свет, не было часу ўсё разглядаць — прыбегла, спаць паклала, малака на-

гародзілі медалём ад часці. Працую на карысць унутраных войскаў: напісала дзве песні для іх — «Беларускі спецназ» і «Дзякуй за службу». Трэцяя — «Унутраныя войскі» — у распрацоўцы.

— А яшчэ вы ўдалыніца аднаго з самых рэдкіх жаночых галасоў — кантальта...

— Гэта нізкі голас з сакавітымі нотамі, прыгожымі,

паўсюль просяць выканаць. Карыстаецца папулярнасцю песня, з якой некалі пачынала, — «Нереально красивая». Ну, а сінгл «Там» часта круцяць па радыё, а на канцэртах усе падпяваюць. Найбліжэйшым часам думаю выпусціць відэаверсію песні. Спяваю эстраду, поп. Аднак у мяне розныя кірункі: ёсць нават поп-рок — кампазіцыя «Лёд», на якую

Чатыры гады працую з Юрыем Кісялём, кіраўніком Palyuproduction. Песні рэальна стрэлілі і гучаць на радыёстанцыях. Кампазіцыі на ваенную тэматыку, напрыклад, піша для мяне Таццяна Кажэўнікава.

— Вы атрымліваеце юрыдычную адукацыю. Думаеце калі-небудзь змяніць дзейнасць?

— У нашай справе вельмі важна разбірацца ў юрыдычных пытаннях. Вучуся ў Акадэміі кіравання на факультэце кіраўніцкіх кадраў па спецыяльнасці «Юрыспрудэнцыя». Цікава вывучаць аўтарскае права. Лічу, атрыманьня веды спатрэбяцца ў працэсе творчай дзейнасці. Сферы культуры кіраўнікі заўсёды патрэбны! Магу ім быць. Чаму б і не! (усміхаецца).

— Як аднаўляецеся? Дзе чэрпаеце сілы?

— За 20 кіламетраў ад Мінска ёсць вёска Азрычына. Там у нас гаспадарка. З мужам разводзім пародзістых курэй (смяецца). Яны нясуць блакітныя яйкі. Не кармлю іх аніякай хіміяй. На лецішчы люблю адпачываць. Аднаўляюся менавіта так! Займаюся спортам, бегам, хаджу ў трэнажорную залу. Як кажуць: рух — гэта жыццё. Трэба абавязкова займацца спортам. Ездзіць у вёску — перазагружацца пасля канцэртаў. А колькі ў нас цудоўных санаторыяў! Адпачываю ў «Прыазёрным». А «Пліса» чаго вартая — тое ж самае, што ў Турцыю паехаць! Вельмі любім з мужам раку Бярэ-

Бліц-апытанне

— Калі колер, то гэта...

— Белы.

— Калі пара года, то ...

— Лета.

— Калі кніга, то гэта...

— Ліён Фейхтвангер, раман «Гоя, альбо Цяжкі шлях пазнання» (люблю чытаць пра вялікіх людзей).

— Калі эпоха, то гэта...

— Наша, сучасная. Яна мяне задавальняе.

— Калі пачуццё, то гэта...

— Любоў. Без гэтага пачуцця нічога не атрымаецца. Трэба любіць сваю справу, радзіму, людзей вакол.

зіну. Сёлета паспела пабываць у Грузіі і ў Шры-Ланцы. Хачу ў Кітай. Увогуле, люблю вандраваць. Абажаю Сардзінію, Стамбул. Запомнілася экскурсія на радзіму Напалеона Банарты. Гэта было маё жаданне пасля прачытанай кнігі. А яшчэ ў мяне ёсць хобі: пішу канціны алеем — катой і прыроду.

— Назавіце вашыя галоўныя якасці, якія дапамагаюць па жыцці.

— Па-першае, я адказны чалавек. Калі сказала — зрабіла. Кантралюю любы працэс. Гэтая мая якасць нумар адзін. Па-другое, у адносінах прытрымліваюся правіла шчырасці. Па-трэцяе, люблю сваю справу. Без гэтага не будзе водгуку ад гледача.

Гутарыла Надзея ЗУЕВА.
Фота з архіва спявачкі.

рыхтавала — перадала, пабегла далей песні спяваць. З павагай адношуся да жанчын, якія нараджаюць шмат дзяцей: гэта такая цяжкая праца!

— Вы з'яўляецеся салісткай ваенна-духавага аркестра вайскавай часці 3214...

— Гэта асноўнае месца працы. Сёлета мяне ўзна-

аксамітнымі, якія кранаюць душы. У хоры спявала другім альтом.

— Па якіх кампазіцыях вас пазнаюць?

— Песні, якія выконваю на галоўных мерапрыемствах краіны, розныя. На патрыятычную тэму ёсць цудоўная кампазіцыя з кліпам «Прозцветай, родная Беларусь!» Яе любяць і апошнім часам

зняты прыгожы кліп. Чым больш песень рознай тэматыкі — тым лепш! У аркестры спяваю і эстрадныя, лёгкія кампазіцыі, і творы на ваенную тэматыку.

— З якімі аўтарамі супрацоўнічаеце?

— Многія дасылаюць мне дэмкі, практычна гатовыя. Шмат песень, дзе аўтар — і музыкі, і слоў — я сама.